

מסורת הש"ס

ⓘ לקמן ס. [תוספתא פ"ו], (צ) ספרי פ' נשא, (ג) מנלה שנית רש"י, (ד) נ"א: למנות שבעה טעומה, (ס) ש"ך לע"פ.

נוסחת הריב"ן

ⓘ שאלו אם היה טמא כי ימי ספרו ולהביא קרבן ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה ימים טעומה ואח"כ למנות דמירות טהרה: (ב) מלאכול בקדשים עד לאחר כי נרעת אחר ו' לאלתר: (ג) שלשים יום כי טמא היית ותגלת ראשך שעשית כי: (ד) ל' יום אחריס כי והללו שמי תגלחות כי ועושה שלשים יום כי מירות טהרה ומונה ל' כי: (ה) ימי חלוטו למנן מירות טהרה ומונה ל' שנים ול' יום אלא כי: (ו) כלומר דאילו בנזירות מרובה אין עולין לו: (ז) אלא היה מנורע מוחלט: (ח) אלא ימי חלוטו:

הגהות הב"ח

ⓘ רש"י ד"ה אוכל וכו' ששים יום ושותה וכו' הלכך שהא' ואינו אוכל בקדשים אלא לאחר ששים: (ב) ד"ה כמה דברים וכו' לאחר שתי שנים דשמא וכו' ושמי תגלחות הראשונות לא עלו לו: (ג) ד"ה ימי חלוטו שמי הדיח מנורע: (ד) ד"ה וכו' לא יהיו עולין וכו' טהרה הפ"ד ואח"כ מה"ד תאמר בימי חלוטו וכו' והואיל וימי חלוטו:

גליון הש"ס

ⓘ גמ' אין לי אלא ימי טומאה. לעיל דף ז' ע"ב: תוס' ד"ה אוכל בקדשים אחר ששים וכו' לאחר ק"כ יום היינו ציוס ק"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

ⓘ רש"י ד"ה ואי ק"ד וכו' דשמיא מיתע דשמיא ממחק וי"ב דטהור ליה: (ב) תוס' ד"ה ואי ק"ד כי גידול שיער אכל. תיבת אכל ממחק וי"ב אח"כ לגלח וכו' כ"ל:

הגהות התוספות

1. ל"ל הגה"ס. 2. ל"ל ציוס שלשים. 3. ל"ל תקן. 4. ל"ל אע"פ דבתגלחות שניות. 5. ל"ל ממה נפשך אם מיר טמא הוא כן דינו ואילו אחר שבעת ימים לתגלחת שניה יכול לגלח. ואם מיר טהור כי. 6. ל"ל טהור הוא ומוחלט. 7. ל"ל כדי גידול שער ויכול לגלח כי. 8. ל"ל ואחר תגלחת שלשית. 9. תיבת טמא מחק. 10. ל"ל על טומאתו. 11. ל"ל שכן חלוטו. 12. תיבת ציוס נמחק ולי' כיון. 13. תיבת קמא נמחק. ולי' דכרייתא. 14. ל"ל ר' אלעזר. בגמ' בדש"י ובתוס'.

בהן גדול פרק שביעי נזיר

אוכל בקדשים לאחר ששים (א) **ושותה יין ומטמא למתים לאחר ק"כ יום**. שאלו (א) היה טמא ודאי ומוחלט ודאי היה כריך לגלח לאלתר תגלחת נרעת ובסוף שבעה ימים תגלחת^א ימי ספרו מביא קרבן נרעת ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה תגלחת נזירות טומאה^ב

מפני שהנרעת דוחה לתגלחת דמיר כדתנן לקמן באלף פירקין (דף נט.) תגלחת הנגע דוחה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי ולא בזמן שהוא ספק ומנאל אוכל בקדשים לאחר שבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים ואי סלקא דעתך סלקין ליה יומי תיסגי ליה בשלש שנים ושלשים יום ועוד מתיב רב אשי ^(א) אין לי אלא ימי טומאה אשאין עולין לו מן המנזין ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאה מגלח ומביא קרבן וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן וימי טומאתו אין עולין לו מן המנזין אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנזין לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמים תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהן את הקודמין אמרת קל וחומר הוא ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות אין עולין לו מן המנזין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות לא כל שבן ואין לי אלא ימי חלוטו ימי ספרו מנין ודין הוא

של נרעם ועכשיו כריך אחת להתחיל למנין נזירותך ועשה שלשים יום ומגלח הרי תשעים יום צא לו לשתות יין אומרים לו שמא מוחלט וטמא היית ושני תגלחות הראשונות היו לשם נרעת והשלישית לתגלחת טומאה מעכשיו מתחיל נזירות טהרה וחזור ומונה שלשים והרי הן מאה ועשרים יום וארבע תגלחות נמנאל אוכל בקדשים לאחר ששים יום ממה נפשך תגלחת נרעת ודאי קודמת וכיון שהביא קרבן נרעתו הותר בקדשים אכל ציין לא הותר עד לאחר מאה ועשרים יום כמו שפירשתי: **ופני עלה**. בתוספתא: **כמה דברים אמורים בנזירות מועטת אכל בנזירות צה שנה**. והיה טמא בספק ומוחלט בספק ציוס ראשון של נזירות אוכל בקדשים לאחר (ב) שני שנים דשמא לא היה טמא ולא מנורע ואינו אוכל כל שנה ראשונה עד סופה ובסוף שנה ראשונה יש לומר טמא היה ולא מנורע ומכאן ואילך מתחיל נזירות טהרה ואין מגלח עד סוף שנה שנית ועדיין יש לומר שמא מנורע וטמא היה ושתי תגלחות ראשונות לא עלה לו אלא לנרעת ותגלחת שלישית עלתה לו לנזירות טומאה ומכאן ואילך מתחיל נזירות טהרה ואינו מגלח עד סוף שנה רביעית נמנאל אוכל בקדשים לאחר שמי שנים ממה נפשך לפי שכבר גילה שני תגלחות ותגלחת דנרעת קודמת בכ"מ כדאמרן ומנאל שותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעה שנים: **ואי ס"ד**. דבנזירות מרובה מסלק סלקי ליה ימי חלוטו (א) דשהוי ימי חלוטו עולין לו למנין נזירות טהרה: **חסגי ליה**. אלא מדאילו יכול לשתות ציין עד לאחר ארבעה שנים וס"מ דאפי' בנזירות מרובה אין ימי חלוטו עולין לו מן המנזין וקשיא לרב חסדא: **ועוד מסיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין לו מן המנזין**. דכתיב (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ציוס ההוא ואח"כ והזיר לה' את ימי נזרו והימים הראשונים יפלו ומעכשיו התחיל להזיר לה' ימי נזרו לאחר שהביא כפרתו: **ימי חלוטו**. שאם (א) מנורע ומוחלט בתוך ימי נזירותו: **מנין**. שכ"ו שיהא מגלח לא (ב) היו עולין לו מן המנזין נזירות טהרה: **(אם הקודמים)**. והואיל וימי חלוטו אין סותר בהן את הקודמין יהו עולין לו מן המנזין: **נזיר בקבר**. שזור והוא צבית הקצרות ששערו ראוי לתגלחת מיר כדאמרין בהריני נזיר [מגלח] (לעיל טז:): **אין עולין לו**. ימי טומאתו מן המנזין ואין סותר בהן את הקודמין לפי שאין לו קודמין. (וימי חלוטו כי: **ימי ספרו**. אותן ימים שכתיב בהן וישב מחוק לאהלו שבעת ימים (ויקרא יד): **מנין**. שלא יהו עולין לו למנין נזירות טהרה: מה

ר' יהושע ב"ל מומאה מן המת שהנזיר מגלח ע"יה חייבין על ביאת מקדש ב"ל מומאה מן המת שאין הנזיר מגלח ע"יה. כגון גולל ודופק

בהן גדול פרק שביעי נזיר

ה"ג **אוב"ל** בקדשים אחר ששים. דהיינו ציוס ששים ואחד דשני תגלחות ראשונות היו ציוס שלשים דאוקמינן אדלורייתא ומיהו לפירוש זה אוכל בקדשים ציוס ששים גופיה [ציון] תגלחת ראשונה שלשים יום^א ח"כ תגלחת שניה ציוס חמשים ותשעה דלורייתא כדאמרין לעיל אם גילח ראשונה

ציוס שלשים מגלח שניה ציוס ששים ואם גלח שניה ציוס ששים חסר אחד יאל דהיינו ציוס חמשים ותשעה וכו ציוס יטבול ולמחרתו ציוס ששים יציאל קרבנותיו ויאלל בקדשים ומננאל דאוכל בקדשים ציוס ששים ואע"ג דלאחר ששים [אמרן]^ב הכי נמי אמרינן בפרק שני [נזירים] [לקמן ס:]: אוכל בקדשים אחר שמונה ימים ורואה לומר ציוס השמיני עצמו וכן הא דקמני ושותה יין^ב לאחר ק"כ היינו ציוס קכ"א דאע"ג דתגלחת שניה^ב ציוס שלשים ואחד דוק לשון מהרפ"ש: **וְאִם כ"ד בָּרְקוּ אִלּוּ יְמֵי חָלוּטוֹ תְּסַנֵּי לֵיהּ [בג'] שנים ול' יום]**. כלומר אחר שגילח שנית לנרעתו לקץ שמי שנים יגלח שלישית לסוף שלשים ממה נפשך^ב אם מיר טהור הוא^ב כך דינו שהרי עלו לו ימי נרעתו לשנה של נזירות ואינו שוהר עלו לו ימי צרעתו לשנה של נזירות ואינו צריך להמתין רק ל' יום לגידול שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמיא איה מוחלט וטמא וכו' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שגילח ויביא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא שי"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עקר הלכך א"א לו לגלח תגלחת שלישית עד סוף שנה ג' כי שמא מוחלט ונזיר טהור היה וימי צרעתו לא עלו לו ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה. פ"י טומאת מת שאין עולין לו מן המנזין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכיון דסותר את הקודמים כ"ש שאין עולין לו: ימי טומאת מגלח ומביא קרבן אשם נזיר: ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים כדדרשין לעיל פ' ג' מניס טמא נזרו למעט תגלחת ויין שאינן סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר ששא קיבל עליו נזירות בבית הקברו (א) אינו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו כדאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומוה ושונה וטובל ומונה נזיר טהרה ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזיר טהרה שצריך לגלחו לצרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין ימי ספרו ד' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בק"ו מנזיר דקבר שהרי אין שערו ראוי לתגלחת נזיר

ראשונות לנרעתו ושלישית לנזיר טמא ועד שיגלח לתגלחת נזיר טמא אי אפשר לו לחזור ולמנות נזירות טהרה והיינו דפריך בשלש שנים ושלשים יום סגי דכך עולה החשבון אלא ש"מ ימי נרעתו אין עולין לו כל עיקר ולכך לא יגלח שלישית עד סוף שלש שנים דשמא נזיר טהור הוא ומוחלט היה וימי נרעתו לא עלו לו ומננאל שאינו יכול לגלח עד סוף השנה: **וְעוֹרָךְ מְתִיב רַב אֲשִׁי אֵין אִי אֵלֹא יְמֵי טוּמְאָתוֹ שֶׁאֵין עוֹרְךָ אִלּוּ**. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא וימי חלוטו מנלח ומביא קרבן נרעתו אשם מנורע: לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אכל ימי חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשין לעיל בפרק שלשה מינין (דף מד). כי טמא נזרו למעטין תגלחת ויין שאינן סותרין: **וּבְהָ נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות**. שאם אמר הריני נזיר כשהיה צבית הקצרות שערו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאתו^א כדאמרין לעיל בפרק שלשי (דף טז:): אלא מגלח לסוף שלשים יום בשביל נזירות ואע"פ כן אין ימי נזירות צבית הקצרות עולין לו לנזירות אלא כשיזאל יתחיל למנות ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה: (א) שכ"י טעון תגלחת. והוו כעין ימי טומאתו:

אב"ל ימי הוב והזובה וימי הסגרו של מצורע. אחרי שאין טעוין תגלחת הרי אלו עולין: אילימא בנזירות מועטת כלומר שאין לו למנות רק שלשים יום משהתחיל נרעתו עד סוף ימי נזירות: והא צעי גידול שיער. והיכי צעי למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המנזין לנזירות דקמני תאמר דימי חלוטו אין מבטל בהן הקודמין ולכך יעלו והא ציוס^ב דבתחילת נרעתו לא היה לו למנות אלא שלשים יום ומתרפא וגלח בתר גילוחו כריך לחזור ולמנות שלשים יום דבצנזיר משלשים יום לא היו גידול שיער: אלא לאו בנזירות מרובה שהיה לו למנות יותר משלשים יום כשננטרע וכי גילח לנרעתו יש לו עדיין למנות שלשים יום ואי ס"ד דאמרין ימי נרעתו יעלו לו מן המנזין הרי יש לו עדיין גידול שיער שלשים יום כעין מילתא דרב חסדא ממש וקאמר תנא קמא^ב דלא סלקי ליה וקשה לרב חסדא: **רַבִּי אֶלְעִיזָר^א אמר משום** מקדש וב"ל מומאה מן המת שאין הנזיר מגלח ע"יה. כגון גולל ודופק ואהל

נו.

עין משפט

נר מצוה

ⓘ נא מיי' פ"ו מהלכות מיות הלכה ז':

פ"י הרא"ש

ושותה יין ומטמא למתים ותני עלה בד"א בניזיר מועטת אז די לו בק"כ ימים אבל בנזירות בת שנה אוכל בקדשים אחר ב' שנים דא"א לגלח ב' תגלחות של ימי חלוטו וימי ספרו אלא אחר ב' שנים כמו בניזיר מועטת אחר ששים יום ושותה יין ומטמא למתים אחר ד' שנים כדיון נזיר מועטת אחר ק"כ ימים ואי ס"ד סלקי ימי חלוטו חסגי ליה בג' שנים ול' יום ואחר שגילח שנית תגלחתו לסוף ב' שנים יגלח תגלחת ג' לאחר ל' יום ממ"ז אם נזיר טמא הוא כך הוא דינו ואפי' אחר ו' ימים לתגלחת היה יכול לגלח ואם נזיר טהור הוא ומוחלט כך הוא דינו שהרי עלו לו ימי צרעתו לשנה של נזירות ואינו צריך להמתין רק ל' יום לגידול שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמיא איה מוחלט וטמא וכו' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שגילח ויביא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא שי"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עקר הלכך א"א לו לגלח תגלחת שלישית עד סוף שנה ג' כי שמא מוחלט ונזיר טהור היה וימי צרעתו לא עלו לו ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה. פ"י טומאת מת שאין עולין לו מן המנזין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכיון דסותר את הקודמים כ"ש שאין עולין לו: ימי טומאת מגלח ומביא קרבן אשם נזיר: ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים כדדרשין לעיל פ' ג' מניס טמא נזרו למעט תגלחת ויין שאינן סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר ששא קיבל עליו נזירות בבית הקברו (א) אינו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו כדאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומוה ושונה וטובל ומונה נזיר טהרה ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזיר טהרה שצריך לגלחו לצרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין ימי ספרו ד' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בק"ו מנזיר דקבר שהרי אין שערו ראוי לתגלחת נזיר

ראשונות לנרעתו ושלישית לנזיר טמא ועד שיגלח לתגלחת נזיר טמא אי אפשר לו לחזור ולמנות נזירות טהרה והיינו דפריך בשלש שנים ושלשים יום סגי דכך עולה החשבון אלא ש"מ ימי נרעתו אין עולין לו כל עיקר ולכך לא יגלח שלישית עד סוף שלש שנים דשמא נזיר טהור הוא ומוחלט היה וימי נרעתו לא עלו לו ומננאל שאינו יכול לגלח עד סוף השנה: **וְעוֹרָךְ מְתִיב רַב אֲשִׁי אֵין אִי אֵלֹא יְמֵי טוּמְאָתוֹ שֶׁאֵין עוֹרְךָ אִלּוּ**. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא וימי חלוטו מנלח ומביא קרבן נרעתו אשם מנורע: לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אכל ימי חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשין לעיל בפרק שלשה מינין (דף מד). כי טמא נזרו למעטין תגלחת ויין שאינן סותרין: **וּבְהָ נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות**. שאם אמר הריני נזיר כשהיה צבית הקצרות שערו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאתו^א כדאמרין לעיל בפרק שלשי (דף טז:): אלא מגלח לסוף שלשים יום בשביל נזירות ואע"פ כן אין ימי נזירות צבית הקצרות עולין לו לנזירות אלא כשיזאל יתחיל למנות ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**. לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחזור ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנזין וקצת קשה דמיתי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה שכן כריך לגלח בשביל נרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנזין: **יְמֵי ספרו**.